

Győri Barbara: Fantasztikus karácsony

A szőke férfi egy széken ült és gondolkozott. Folyamatosan csak töprengett, mióta kijutott arról a szörnyű helyről. Végignézett sebektől tarkított testén, és határozottan úgy gondolta, a valódi alakja sokkal szebb. Az emberek esetlenek, buták és borzalmasan néznek ki.

Gondolatmenetét az ajtó nyikorgása szakította meg. Mikor felnézett, egy sötét hajú, sápadt férfit pillantott meg, akiből olyan erő sugárzott, amivel évmilliárdok óta nem találkozott.

– Testvér? – állt meg bizonytalanul az újonnan érkező, társának pedig kellett egy kis idő, míg ráismert.

– Mihály? – kérdezett vissza a szőke, majd kiegyenesedett ültében és felbátorodva folytatta. – Te mit keresel itt? Komolyan ezzel a ronggyal rejteted el a szárnyaid? Milyen feladatod van itt? – hadarta, majd megállt egy pillanatra, és halkán, könnyes szemmel folytatta. – Miért hagytad, hogy száműzzenek? Miért nem segítettél rajtam?

– Azt hittem apánk csak rövid időre küld el – válaszolt halkán. – Évezredek óta téged kereslek.

– Évezredek óta? – csattant fel. – Évmilliárdokat sínylődtem a Pokolban, te meg csak ennyi ideje kutatsz utánam? És minek rejtegeted a szárnyaid? Legyél büszke rá, hogy a tiéd legalább még megvan! – ordított, mire Mihály szomorúan félrepillantott.

– A szárnyaim elporladtak, mikor elbuktam – suttogta megtörten. Szinte semmi nem fáj úgy egy angyalnak, mint a szárnyai elvesztése.

– Mit tettél? – szörnyedt el a másik bukott angyal.

– Összevesztem apánkkal, amikor rá akartam venni, hogy engedjen téged haza. Lehet, nem hiszel nekem, de te vagy a legkedvesebb testvérem Lucifer. Nélküled nem ugyanolyan otthon.

– Tudom, pótolhatatlan vagyok – bólintott, és úgy döntött, nem veszekszik most többet fivérével. Időre van szüksége, hogy ezt fel tudja dolgozni.

Mihály erre elvigyorodott. Ez a Lucifer hiányzott neki, aki fekete humorral és csínytevésekkel szórakoztatja környezetét és saját magát. Úgy érezte, végre visszakapta a testvérét. Folytak a könnyei, de mosolygott, miközben váratlanul magához szorította fivérét.

Lucifert még sosem ölelte meg senki. Ez a mozdulat túlságosan emberinek tűnt számára, de mivel nem a mozdulat, hanem a másik angyal számított most, ügyetlenül visszaölelt.

– Fel kéne venned valamit – jegyezte meg Mihály, miután elengedték egymást.

– Mi? Miért? – értetlenkedett a szőke angyal.

– Megbüntethetnek, ha meglátnak ruha nélkül. Főleg a sok sebed miatt – magyarázta, és az egyik fotelen tornyosuló ruhakupacból odadobott néhány színes darabot a testvérenek.

– Hova akarsz menni? – akadékoskodott tovább.

– Meglátogatjuk az egyik itteni barátomat – vigyorgott Mihály, végigpillantva fivére feltűnő, ugyanakkor nagyon is alkalomhoz illő öltözékén. –, és közben megmutatom az emberek világát.

Lucifer őt hallgatva kinézett az ablakon. Hógolyózó gyerekeket látott az utcán egy furcsa fényfüzér alatt.

– Ők így világítanak? – kérdezte értetlenül.

– Dehogy! – nevette ki a másik. – Ünnepelnek.

– Ilyenkor? Mégis mit? – lépett ki az ajtón a bukott angyal, egyenesen egy hókupac közepébe.

– Jézus születésnapját – felelte az idősebb fivér, miközben átnyújtott egy pár bakancsot az öccsének. – Ezt felvehetnéd.

– Minek? Én nem fázom – vette át értetlenül a lábbelit.

– Ők azonban igen. Feltűnő lenne, ha mezítláb járkálnál a hóban.

Lucifer ezt megértve felhúzta a cipőt, majd folytatta a kérdezősködést.

– Netán ő az a barátod, akihez megyünk?

– Nem, mi egy nefilimhez megyünk.

– Akkor valami helyi kuruzsló? Vagy híresség?

– Nem, dehogyis – nevetett Mihály. – Az emberek úgy gondolják, ő Isten fia, aki kétezer éve meghalt értük. Jesua ben Josef volt a becsületes neve, ha így rémlik esetleg.

– Ó, emlékszem a fickóra, meséltek róla. Bár nem volt nagy szám.

– Ráadásul nyáron született – tette hozzá bátyja.

– Az emberek furák – állapította meg fejcsóválva Lucifer, azzal kiballagott az utcára az újonnan kapott piros, rénszarvasmintás pulóverében.